

jo stadig væk nogle, der ikke gør det – er 100 pct. kvalificerede. Jeg forstår ikke de danske arbejdsgiveres handlemåde i den forbindelse.

Når det drejer sig om skolepraktikken, er vi ubetinget for, at man gør ordningen permanent. Ikke at det skal være en stor ordning, for det er bedst med den anden ordning, men det er vigtigt, at den er der som en sikkerhedsforanstaltning under alle omstændigheder.

Med hensyn til finansieringen kan man altid diskutere, om det er arbejdsgiverne, der skal finansiere direkte, eller om den skal finansieres over skattebilletten. I sidste ende skal pengene komme fra produktionsleddet, og jeg synes, det er underligt, at arbejdsgiverne ikke skal betale for meget. Det er dem, der skal bruge arbejdskraften senere, og derfor synes vi altså, at spørgsmålet, om det er staten eller AER, der skal betale, kun er et spørgsmål om, hvilken kasse man skal åbne. I sidste ende er det alligevel os alle sammen, der kommer til at betale, og egentlig synes jeg, man sagtens kunne have haft en selvfinansierende ordning med arbejdsmarkedets parter. Men den model, som ligger her, har vi ikke noget imod.

Vi er noget bekymrede over den del af forslaget, som fjerner det normale tilskud til oprettelse af praktikpladser, og vi vil godt have lov til at se nærmere på, om det ikke på nogle områder kan være adfærdsregulerende. Hvis ordningen overhovedet ikke medvirker til, at der er nogle, der tager praktikelever, er det klart, at så er det en ordning, der ikke er nødvendig. Men lige i øjeblikket er der vel stadig 4.000-5.000 unge, som ikke har fået en praktikplads, og spørgsmålet er: Vil det forrykke balancen med hensyn til, hvor mange der ikke får en praktikplads, at vi fjerner tilskuddet, eller vil det ikke gøre det? Det er et væsentligt spørgsmål for os.

Men det er selvfølgelig klart, at det er et middel at have denne omfordeling, det er ikke et mål. Vi var store tilhængere af modellen, da den blev indført, hvor man kan sige, at der var et pisk og gulerods-princip. Hvis det ikke er nødvendigt, den er der, skal den heller ikke være der, men det spørgsmål stiller vi stadig.

Endelig er vi meget glade for, at lønrefusionen for voksne hæves. Jeg mener, det er meget vigtigt, og jeg må gå ud fra, at der skal være en tilskyndelse, så jeg vil sige: Det er nok adfærdsregulerende, også for en arbejdsgiver, om man får tilskud eller ej.

Men med undtagelse af de ting, jeg har taget forbehold over for, er vi altså for lovforslaget,

fordi vi går ind for grundideen om skolepraktikkens permanentgørelse.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Som flere ordførere allerede har understreget, går det den rigtige vej på arbejdsmarkedet. Behovet for skolepraktikpladser er eksempelvis mere end halveret fra omkring 3.000 i 1994 til omkring 1.300 i 1995.

Denne gunstige udvikling giver mulighed for at omlægge økonomien i Arbejdsgivernes Elevrefusion, således at staten i stedet for at give penge til almindelige unges almindelige praktikpladsophold først og fremmest giver til særligt udsatte unge. Staten kan således give ekstraordinært tilskud til praktikpladser for unge, der opnår et restlæreforhold, eller til unge i praktik fra aktiveringsmålgruppen. Til gengæld aftrappes statens tilskud til AER for helt at bortfalde i 1999. Det offentlige påtager sig dermed et større ansvar for den gruppe unge, som vil og altid vil have vanskeligt ved at klare sig på konkurrencevilkår. Disse unge får enten mulighed for en skolepraktikplads eller mulighed for at komme ud i almindelig praktik, ved at det offentlige yder et særligt tilskud til arbejdsgivere, som opretter den ekstra praktikplads.

Efter Det Radikale Venstres opfattelse er det den rigtige vej at gå. Vi skal først og fremmest gøre rammerne mere vide for de svageste unge, de andre skal og kan selvfølgelig klare sig selv.

Jan Køpke Christensen (FP):

Som en tidligere ordfører sagde, går det den rigtige vej med hensyn til arbejdsmarkedet: Man tager flere elever ind, end man har gjort tidligere.

Dette lovforslag går efter Fremskridtspartiets opfattelse også den rigtige vej. Vi er nok et af de partier, der har kritiseret denne ordning mest, og ligesom på andre områder går der selvfølgelig nogle år, inden man ser det rigtige i, hvad Fremskridtspartiet siger. Vi synes, man gør det på området her, og ministeren skal have tak for, at man fjerner det generelle praktiktillskud. Men jeg må også sige, at man ophæver den ene tilskudsform og indfører en anden, og det må vi så forholde os til.

Fremskridtspartiet mener, at forslaget går i den rigtige retning, fordi der er besparelser i det. Det er sådan, at samlet vil finansieringsomlægningen reducere statens udgifter med 70 mio. kr. i 1997, 209 mio. kr. i 1998 og 299 mio. kr. i 1999. Det er jo klart, at ingen kan være i tvivl